בס"ד

יום **ב'**, **יז'** ב**אייר** תש"ס (**22** במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום **32** ימים, שהם **ארבעה** שבועות ו**4**- ימים לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

<u>בעניין מנהגי ימי ספירת העומר, לקראת מחר, ל"ג בעומר:</u> (המשך)
כאמור, על-פי המקור התלמודי, ב**מסכת יבמות** [**סב**:], **נגזר דינם של תלמידי רבי עקיבא** מפני "שלא נהגו כבוד איש ברעהו". עונשם היה עונשה של האומה כולה, שכן, עם מותם, נעקרו באחת אלפי מורי הוראה ומדריכים רוחניים והותירו את "העולם שמם". כה מחשיבה היהדות את כבוד האב, האם, וכבוד החבר, עד שקבעה כי "דרך ארץ קדמה לתורה"; והיות ותלמידי רבי עקיבא הסתפקו בתורה וכנראה שכחו את דרך ארץ – נענשו.
ובעונש קולקטיבי קשה זה, ביקש ה' ללמדנו לקח מוסרי:
לפני קבלת התורה בחג השבועות, **צריכים מקבליה להכשיר את עצמם** מבחינת "נקיון" יחסיהם עם הזולת, שינוי אורח חייהם ומידותיהם. תלמידי ר' עקיבא כנראה לא החשיבו נתונים יסודיים אלה ולא היו ראויים לקבל את התורה במצבם. מותם, דווקא בימים שבין פסח לשבועות, מלמד אותנו שימים אלה אמורים להיות ימי הכנה נפשית למתן תורה ולתיקון מערכת היחסים עם סביבתינו: "אם אין דרך ארץ, אין תורה".
נמצא ש**ימי הספירה** שנקבעו כדי לחבר את חג מתן תורתינו לחג זמן חירותינו **הפכו** אחר חורבן ביתר **לימי ייאוש ועצבון**. ומשניתנו הרוגי ביתר לקבורה, היתה הפוגה לעיצבון, ונקבעה הודאת "הטוב והמטיב" בברכת המזון. ואימתי פסקה המגפה? ביום 33 לעומר, הוא יח' בחודש אייר (מחר) [ר' שלחן ארוך או"ח **תצג**'].
לפיכך **קבעו רבותינו מנהגי אבל בימי הספירה**. אין נושאים נשים, אין מסתפרים ואין מתגלחים, ואין עושים סעודות של שמחה בליווי כלי זמר, **חוץ מיום ל"ג בעומר**, שבו פסקה המגפה וחוץ מקשרי ארוסין שהתירו בכל ימי הספירה כדי שלא יהיה לבו נוקפו, שמא יקדמנו אחר. אף בימי הספירה לא נאסרה אלא תספורת ראש וזקן, אבל לא תספורת השפה.
הוסיפו והחמירו באבל זה בזמן גזרות תתנ"ו (1096, למניינם – הם מסעי הצלב) וברדיפות שבגרמניה בימי הביניים ובגזירת ת"ח-ת"ט (1648-49) ברוסיה הקטנה, שבכולן הימים שלאחר הפסח היו ימי עלילות שקר ("עלילת דם"), ונהרגו מאחינו הקדושים אלפים ורבבות על קידוש שם שמיים, משום שמאנו להודות בעבודה זרה של נוצרים....
ומנהגי אבל שונים הם **אצל העדות השונות**. יש מתחילים מאיסרו חג של פסח ופוסקים לגמרי מל"ג בעומר ואילך. ויש מקומות שמנהגי האבל מתחילים מיום ב' באייר ונמשכים עד ג' סיוון (היום הראשון של שלשת ימי ההגבלה לפני חג השבועות, חג מתן תורה), חוץ מיום ל"ג בעומר, שכן בל"ג בעומר הכל נוהגים הפוגה וקצת שמחה. נושאים בו נשים, מסתפרים ומתגלחים בו (גם כאן, יש מנהגים שונים) ואין אומרים תפילת 'תחנון'.
רבים נוהגים לעלות למירון, הסמוך לעיר הקודש, צפת, בל"ג בעומר (החל מהשעות המוקדמות של הערב) לפקוד בקברו של התנא הקדוש, רבי שמעון בר יוחאי. ובכל רחבי הארץ נוהגים להדליק מדורות גדולות בלילה זה (ולאחרונה, מסתבר שיש 'זריזים' למצוה זו, כי ראיתי מדורות כבר אתמול בלילה!). וגם נוהגים להביא תינוקות בני שלושה לתספורת ראשונה כדי לחנכם למצות פאת הראש.
התנא **רבי שמעון בר יוחאי** מתלמידי רבי עקיבא היה, שברח מהרומאים מבקשי נפשו, ונחבא במערה יחד עם בנו, התנא רבי אלעזר, 13 שנה. לפי מסורת חכמי הסוד, הם עסקו שם בצירוף מדרשי הקבלה

יום נעים!

בס"ד

יום **ב'**, **יז'** ב**אייר** תש"ס (**22** במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

של התנאים ויסד את ספר "הזוהר"הקדוש, שהוא מקור ל"סתרי תורה" הידועים ליודעי **ח"ן** ("**ח**כמה **נ**סתרה). יום הסתלקותו: ל"ג בעומר!

["הלכה לעם" / "יהדות – הלכה למעשה"]

יום נעים!